

Hồi 1

Phiêu Bạt Giang Hồ

Thời trời xanh ngắt không một vết mây. Con quạ lửa tỏa ra muôn đạo hào quang nóng sốt, ngọt ngọt.

Trên con đường hoang đạo thông tới phủ Khai Phong, một chàng thiếu niên áo quần lam lũ, vẻ mặt khô ngô lẻo đẻo tiến bước, ra chiều thê lương ảm đạm.

Cứ bề ngoài mà coi thì thiếu niên này tuổi cỡ mười tám, mười chín. Cặp lông mày chàng nhả lại, còn ngoài ra nét mặt lạnh lùng, nét mặt biểu lộ một vẻ cương nghị. Dù sao chàng vẫn không thể giấu được một nghi biểu khác thường, phong tư tuấn nhã.

Chàng giơ bàn chân lên coi tựa hồ đường quang đạo đất nóng bỏng đã làm cho chàng cháy da xám mặt. Chàng giơ tay áo lên lau những hạt mồ hôi trên trán. Rồi chàng lại cất bước chuyển mình đi tới một gốc cây lớn có bóng râm mát ngồi nghỉ. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía không thấy ai, liền móc trong bọc ra một nắm lương khô bốc ăn.

Giữa lúc ấy, một bóng người lù khù đang lúi thủi đi tới và lê vào ngồi dưới bóng cây bên cạnh thiếu niên.

Người mới đến là một lão già đầu tóc bạc phơ thân hình cao lớn. Lão mặc áo bông màu lam đã rách mướp. Ở đằng xa trông to sù, tựa hồ người phải bệnh phù thũng.

Tiết trời vào tuần mạt phục, khí nóng cực kỳ dữ dội. Thế mà lão mặc áo mền bông dày đi dưới ánh nắng chang chang thì thật là một chuyện lạ đời. Nếu lão không là kẻ điên khùng thì phải là một bậc dị nhân, coi thường tất cả mọi sự trên đời.

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn lão một cái rồi thản nhiên cúi đầu xuống nhấm nháp nắm lương khô, tưởng chừng như trạng huống quái dị cũng chẳng làm cho chàng nảy ra cảm giác kỳ lạ.

Lão quái nhân ngấm nghĩa chàng thiếu niên một lát rồi đột nhiên háng giọng cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Người có hiểu đạo kính lão tôn hiền không?

Chàng thiếu niên hững hờ hỏi lại:

- Phải chăng lão trượng muốn hỏi vấn bối?

Lão quái nhân trợn mắt lên gắt:

- Chẳng hỏi người thì còn hỏi ai ở đây nữa.

Thiếu niên nhú cặp lông mày ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Lão trượng hỏi câu này là có ý gì?

- Lão ít ra cũng gấp tuổi người bốn lần. Như vậy có đáng kêu là tiên sinh chăng?

- Cái đó... là lẽ đương nhiên.

- Ô! Bọn hậu bối có cơm rượu phải nhường cho bậc tiên sinh. Lời thánh nhân đã dạy, chẳng lẽ người không hiểu hay sao?

- Cái đó...

- Đừng nói lời thôi nữa, lão phu bằng này tuổi đầu phải bôn ba dưới ánh nắng dữ dội, bụng đói miệng khát. Thế mà người cứ ngồi ăn tự nhiên được ư?

Thiếu niên dở khóc, dở cười cố gượng đứng lên cầm nắm lương khô, ba phần chàn đã ăn hết một, đưa cho quái nhân nói:

- Nếu lão trượng không chê thì xin dùng tạm chút cơm này.

Lão quái nhân không để mời đến lần thứ hai, giơ tay ra đón lấy ăn một miếng cơm rồi hỏi:

- Đây là người vui lòng cho lão phu đấy chứ?

Thiếu niên tuy cũng đói bụng nhưng lạnh lùng đáp:

- Làm chi một chút lương khô nào phải cao lương mỹ vị mà lão trượng quan tâm?

Lão quái nhân “ồ” một tiếng rồi ăn lấy ăn để nói:

- Cơm này chỉ cứng một chút thôi chứ chưa thiu còn ăn được. Chắc là cơm từ hôm qua để lại? Tiểu tử, lão phu đoán chừng có đến ba bữa người chưa được ăn uống gì, phải vậy không?

Thiếu niên nguýt quái nhân một cái rồi đứng dậy nói:

- Văn bối cần phải đi ngay. Xin từ biệt lão trượng.

Lão quái nhân ăn ba miếng rồi còn chừng một nửa, lão nhét cả vào miệng đoạn lứ cổ ra mà nuốt xuống. Lão xua tay nói:

- Khoan đã, vội gì?

Thiếu niên không nhịn được nữa nhăn mặt hỏi lại:

- Lão trượng còn điều chi chỉ giáo?

Lão quái nhân vừa lứ cổ ra nuốt cơm vừa giơ tay lên phủi những hạt cơm còn dính vào râu, lão trợn mắt lên nói:

- Lão phu chẳng chịu ăn không của người đâu.

- Ý lão trượng muốn sao?

- Người có cầu cạnh điều gì không?

- Không!

- Không thật ư?

- Đúng thế!

- Thằng nhỏ này giỏi thiệt! Người đang cùng quẫn như kẻ ăn xin mà bảo không cầu gì ư?

Thiếu niên hơi ra chiều giận dữ lạnh lùng đáp:

- Văn bối không thể chần chờ được nữa vì thời gian...
- Người đi đầu thai hay sao mà vội thế?

Thiếu niên tức quá nhưng thấy đối phương là người già nua đồng thời không có lý do gì để mà gây gổ. Tình trạng này chàng đã được nếm nhiều lần. Chàng miễn cưỡng nghiêng răng nuốt giận trở gót đi luôn.

- Quay lại đã!

Tiếng gọi dường như có một hấp lực mãnh liệt vô cùng, chàng đã đi xa được chừng năm thước tất nhiên đứng dừng lại. Chàng biết lão này là một nhân vật có lai lịch, nhưng hoàn cảnh đã rèn luyện lòng chàng phẳng lặng như nước ao tù, nên chàng chẳng động tâm chút nào. Chàng hững hờ hỏi:

- Ý lão trượng muốn thế nào, sao không nói huych toẹt ra.

Lão quái nhân hùng hổ đáp:

- Lão phu không muốn ăn không của người một nắm cơm khô.

Thiếu niên nghĩ thầm:

- Cái đó là tự lão mở miệng xin ăn chứ mình bức bách lão phải ăn đâu. Mình đã đói là người lại còn bị lão rắc rối thật khó chịu quá. Tính nết lão này thiệt là kỳ dị chẳng giống người thường chút nào...

Thiếu niên còn đang ngẫm nghĩ thì quái nhân lại nói:

- Tiểu tử! Ta coi người cặp lông mày nhăn nhít lại biểu lộ có điều bất như ý. Khóe mắt người lại đầy vẻ u ám nhất định trong lòng người đang uất hận việc gì. Nhưng thân thể người hiện ở vào tình trạng hãi hùng không làm gì được. Người hãy nói cho ta hay bây giờ người đi đâu? May ra ta có điều gì giúp ích cho người được chăng?

Thiếu niên thấy lão nói đúng tâm sự mình thì không khỏi ngạc nhiên. Nhưng chàng vẫn ngạo nghễ cười đáp:

- Lời lão trượng nói hoàn toàn đúng cả. Nhưng văn bối không cần một ai giúp sức.
- Được lắm! Người cứ nói thật đi. Bằng không thì đừng hòng lên đường.
- Phải chăng tiền bối muốn giữ văn bối lại?
- Phải rồi! Lão phu đã nói thế nào là đúng thế, quyết không hai lời.
- Lão trượng muốn cưỡng bách người ta hay sao?
- Tùy người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có điều người không nói rõ thì không đi được đâu.

Thiếu niên nhăn mặt lại toan nổi nóng. Nhưng chàng nghĩ lại chỉ thở dài đáp:

- Vậy thì văn bối có một vấn đề muốn đem ra thỉnh giáo lão trượng.
- Hừ! Có thể chứ! Người nói đi!
- Xin hỏi tiền bối muốn tới Ngọc Điệp Bảo thì đi ngã nào!

- Sao? Ngọc Diệp Bảo ư?
 - Phải rồi.
 - Người đến Ngọc Diệp Bảo làm chi?
 - Vẫn bối đến đó có việc.
 - Việc gì?
 - Xin tha thứ cho văn bối không trình bày được.
 - Người không nói thì thôi, lão phu chẳng cần hỏi nữa. Nhưng lão phu coi người không phải là đến Ngọc Diệp Bảo để hành động một việc gì?
 - Sao thế?
 - Lão phu chỉ hỏi người đến Ngọc Diệp Bảo kiểm ai để hành động!
 - Văn bối kiểm bảo chúa.
 - Ha ha! Thằng lỏi này láo toét!
- Thiếu niên tức giận nói:
- Nếu lão trượng có biết nơi đó thì chỉ giúp cho mà không thì...
 - Thằng lỏi con! Đương nhiên là ta sẽ bảo người. Có điều Ngọc Diệp là một phái võ, hiện nay oai danh lừng lẫy, lấn áp cả các bang phái chính, tà. Bảo chúa là Tây Môn Tung coi người bằng nửa con mắt. Hạng tầm thường muốn yết kiến y không được đâu. May mà người gặp được lão phu. Lão phu đã có ý giúp người, thì việc cầu kiến Tây Môn Tung không thành vấn đề nữa...
 - Hảo ý của tiền bối, văn bối xin tâm lĩnh là đủ.
 - Sao, chẳng lẽ người còn có đường lối nào khác nữa?
 - Văn bối chắc rằng Tây Môn bảo chúa không đến nổi cự tuyệt...
 - Chà thằng lỏi này ăn nói cũng ra dáng đấy. Người vâng lệnh ai tới đó?
 - Văn bối tự mình muốn đến, chứ không vâng lệnh ai hết.
 - Ủa! Người cùng Tây Môn lão nhi có quen biết hay sao?
- Thiếu niên ghen lời một chút, rồi ấp úng:
- Tây Môn bảo chúa là nhạc gia văn bối.
- Lão quái nhân đứng phắt dậy dòm ngó thiếu niên từ đầu xuống đến chân rồi nheo mắt hỏi:
- Y là nhạc phụ người, thế thì người là con rể y rồi hay sao?
 - Có thể như vậy.
 - Phải thì bảo là phải, không thì nói là không. Sao lại ấp úng có thể với không có thể?
 - Vậy tại hạ đúng là con rể y.
 - Tiểu tử! Tâm thần người vẫn sáng suốt hay đã điên rồi.
- Thiếu niên lẩm bẩm:

- Bữa nay thật mình gặp phải lão điên khùng, mà lão lại cho là mình điên rồ mới tức chứ!

Chàng bực mình hắng giọng một tiếng, không nói gì nữa, trở gót đi luôn...

Lão quái nhân lạng người ra phía trước ngăn chặn lại nói:

- Nếu lão phu không nghĩ tới nửa nắm cơm khô của người, thì đập vào xác người rồi đó! Người dám nói dối với lão phu ư?

Thiếu niên hậm hực đáp:

- Bình sinh văn bối chưa từng nói dối ai bao giờ.

Lão quái nhân giương cặp lông mày bạc lên, mắt chiếu ra những tia kỳ quang tựa hồ để soi thấu tâm can thiếu niên. Lâu lâu lão mới hỏi:

- Người ăn mặc thế này để đến nhà Tây Môn Tung làm lễ nghinh hôn với con gái y hay sao?

Thiếu niên nghi hoặc hỏi lại:

- Tiền bối nói vậy là nghĩa làm sao?

- Người vừa bảo lão phu chính người là chàng rể y mà?

- Đúng thế! Nhưng đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

- Danh nghĩa ư? Thành thân rồi thì danh nghĩa há chẳng là sự thực?

- Nhưng... Văn bối không tính đến chuyện đó...

- Người nói chi kỳ vậy? Tây Môn Tung vì việc nghinh hôn của cô gái quý báu độc nhất mà giờ ngộ ngày mai đặt đại yến mời rất đông thân hữu đến dự. Người...

Thiếu niên biến sắc run lên hỏi:

- Ngày mai họ làm lễ nghinh hôn ư?

Lão quái nhân thở hộc lên tức giận nói:

- Thằng lỏi con! Đến gia gia mi còn chẳng dám ăn nói ỡm ờ với lão phu. Thế mà mi...

Thiếu niên lùi lại một bước hỏi:

- Tiền bối có biết tiên nghiêm ư?

Lão quái nhân lớn tiếng hỏi:

- Mi có phải là con trai Vệ Phi ở Thanh Long Bảo không?

Thiếu niên trợn mắt líu lưỡi hỏi:

- Thanh Long Bảo Vệ Phi nào?

Lão quái nhân dựng râu trợn mắt lên nói:

- Mi cú đi! Đừng để lão phu cáu tiết lên sẽ đập nát xác người ngay!

Thiếu niên cúi đầu xuống ngẫm nghĩ. Chàng chợt tỉnh ngộ mặt co rúm lại lẩm bẩm một mình:

- Được lắm! Được lắm! Thực là một việc mình chỉ mong được thế thôi. Nhưng mình cũng cứ tới nơi nói cho có đầu có cuối...

Lão quái nhân trong lòng nghi hoặc lắc đầu hỏi:

- Tiểu tử! Tên họ người là gì?

- Văn bối là Cam Đường.

- Nếu mất ta không lầm thì người tất nhiên là dòng dõi danh gia?

- Cái đó... Hời ôi! Song thân văn bối mất cả rồi. Tấm thân phiêu bạt giang hồ, chẳng làm nên trò trống gì !

- Có phải quả thật người đã đính hôn với con gái Tây Môn Tung?

- Đúng thế! Khi đó văn bối mới lên bảy tuổi, cha mẹ hai bên có lời giao ước đính hôn.

- À! Lão phu tin người rồi. Thế ra Tây Môn Tung hủy bỏ lời hứa, đem con gái gả cho người khác. Lão phu...

Cam Đường nhăn nhó cười ngất lời:

- Văn bối chưa được biết tôn hiệu lão trượng.

Lão quái nhân lắc đầu luôn mấy cái đáp:

- Ta quên hết, quên luôn cả họ tên. Tiểu tử người định đến đó làm chi?

- Để thoát hôn.

- Sao! Thoát hôn ư?

- Đúng thế!

- Thế ra người không còn chút chí khí là một trang nam tử nữa hay sao?

Cam Đường nở một nụ cười thê lương đáp:

- Văn bối lưu lạc giang hồ khi nào dám để lầm lỡ tuổi xanh của nàng. Tây Môn bảo chúa đã đem con gả cho người khác, đó chính là một việc mà văn bối hằng mong mỏi.

- Im miệng! Người là một thằng nhỏ vô dụng, nhân bản chí đoản, làm mất thì giờ của lão phu! Thôi người rút đi !

Cam Đường trong lòng đau đớn tự hỏi:

- Chẳng lẽ chí khí mình bị tiêu ma rồi ư?

Lão quái nhân lại nói:

- Tiểu tử! Ngọc Điệp Bảo ở phía trước mặt cách đây ba mươi dặm. Người đi hết thung lũng rẽ sang bên phải là tới nơi. Lão phu tưởng người dừng đến đó nữa mà thẳng tới gia nhập vào Cái Bang thì hơn.

Cam Đường nhìn lão quái nhân một lần nữa, nhưng không nói gì rồi cất bước chạy đi.

Cam Đường chạy thẳng một mạch chừng hai mươi dặm thì đầu nhức mắt hoa. Hai chân lảo đảo cơ hồ ngã lăn ra bên đường.

Hai ngày trời chàng không được ăn uống gì. Còn nắm cơm khô lão quá nhân lại ăn mất quá nửa. Chàng đói lả người, không đi được nữa phải dừng bước lại. Chàng ngửa mặt nhìn trời than rằng:

- Lão Thiên đối với Cam Đường này sao tàn nhẫn thế.

Rồi chàng lê bước đến bờ suối vốc nước uống cho đầy bụng.

Đoạn chàng lại đứng dậy cất bước.

Bỗng cát bụi mịt trời. Một cỗ xe Du Bích Hương có hai ngựa kéo đi tới. Cam Đường đói quá, mệt nhoài, mà tâm sự ngổn ngang khiến chàng chậm bước lại. Lúc xe tới nơi mới biết thì tránh đã không kịp rồi. Chàng cố gắng né người vào bên đường...

Tiếng ngựa lộp cộp bỗng nhiên dừng lại. Hai con ngựa đứng dựng hai chân sau lên như người, khiến cho cỗ xe xuyết nửa lộn nhào.

- Thằng lỏi con thối tha kia! Mi đi đường như kẻ dui mù! Chắc là mi muốn chết hử.

Tiếng quát diếc tai. Đồng thời Cam Đường thấy sau lưng đau rất.

Một gã đại hán đầu báo mắt trố, tay cầm chiếc roi ngựa hăm hăm đứng trước mặt chàng.

Cam Đường giương mắt lên nhìn gã phu xe. Chàng tự biết mình đuối lý. Vả lại con người ta đến lúc bần cùng thì chí khí cũng chùn choán lại.

Chàng nghiêng răng xoay mình đi...

Chát! Chiếc roi lại vút vào đầu vào cổ Cam Đường. Gã đại hán sức lực không vừa, quát chàng cơ hồ té xuống.

Cam Đường quá giận. Chàng trợn mắt lên gần giọng hỏi:

- Các hạ khinh người thái quá!

Gã phu xe la lên:

- Đại gia phải đánh chết thằng ăn mày này.

Roi ngựa rít lên veo véo liên tiếp vút xuống đầu Cam Đường.

Sau Cam Đường giơ tay ra nắm lấy đầu roi mắt chàng trợn lên cơ hồ rách mí và hỏi:

- Ông bạn có thật định đánh chết người không?

Gã phu xe hắng giọng một tiếng rồi lạnh lùng đáp:

- Ta không ngờ thằng lỏi cũng là con nhà võ. Biết điều thì buông đầu roi ra.

Gã giựt mạnh một cái. Cam Đường đang cơn thịnh nộ, không hiểu một luồng kinh lực từ đâu đưa tới, chàng giựt lại đánh "rắc" một tiếng. Chiếc roi da dài năm thước đứt làm đôi. Mỗi bên giữ một đoạn.

Gã phu xe giận tím mặt lại cười gằn liệng khúc roi xuống đất, vung tay ra chụp.

Chiêu trảo của gã nhanh như chớp nhoáng và huyền diệu phi thường, chẳng kém gì một tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Cam Đường kinh hãi vô cùng! Chàng không ngờ một tên phu xe mà thủ pháp ghê gớm đến thế! Chàng vội nhảy lùi lại phía sau ba thước, may mà tránh khỏi chiêu trảo của đối phương trong đường tơ kẽ tóc.

Gã phu xe chụp không trúng liền vung tay kia ra phát chưởng.

Cam Đường bị lửa cơ đốt ruột. Đầu vầng mắt hoa, chàng dù có công lực cũng không phát huy được nữa. Chàng đành nuốt giận để ứng phó với phát chưởng của đối phương, chẳng những chàng không còn sức đón đỡ mà né tránh cũng không xong.

Bình!

Tiếp theo là một tiếng rú, Cam Đường loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước. Người chàng xiêu vẹo muốn ngã lăn ra.

Gã phu xe vẫn chưa hết căm giận, băng mình nhảy lại phóng chưởng nữa ra...

- Dừng tay lại!

Một tiếng quát trong trẻo từ trong xe vọng ra. Tuy là tiếng quát, song nghe rất êm tai.

Gã phu xe thu chưởng lùi lại, nhưng nét mặt vẫn hầm hầm.

Cam Đường bất giác ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy trước mắt sáng rực. Trống ngực chàng bỗng đánh thành thịch...

o O o